

Řekl jsem si: Budu dbát na svoje cesty, abych se jazykem neprohřešil. Budu držet na uzdě svá ústa, dohodu budu před sebou mít svévolníka.

Byl jsem zticha, mlčel jsem jako němý, ale nic se nezlepšilo, má bolest se rozjitřila. Srdce pálilo mě v hrudi, v znehlodněné mysli mi plál oheň.

Promluvil jsem svým jazykem takto: Hospodine, dej mi poznat, kdy přijde můj konec a kolik dnů je mi vyměřeno, ať vím, kdy ze světa sejdu.

Ale, jen na pód odměřils mi dnů a jako nic je před tebou můj věk. Člověk je jen vánek pouhý, i kdyby stál pevně.

Každý žitím putuje jako přelud, hluch nadělá, ten vánek pouhý, kupí majetek a neví, kdo to shrábne. A tak jako mám naději, Panovníku? Moje očekávání se upíná jen k tobě. Vysvobod mě ode všech mých nevěmostí, nedopouštěj, aby bloud mě tupil! Již jsem němý, neotevřu ústa, vždyť je to tvé dílo.

Odejmi už ode mne svou ránu, hynu pod tvou pádnou rukou! Když někoho za nepravost napomínáš trestu, rozkládáš jako mol to, po čem dychtil.

Člověk je jen vánek.

Hospodine, vyslyš mou modlitbu, přej mi sluchu, když o pomoc volám, nebud' k mému pláči hluchý.

Vždyť jsem u tebe jen hostem, příchozím, jako všichni otcové moji.

Odvrát ode mne svůj pohled, abych ohřál, dřív než odejdu a nebudu již.